

findes Grund dertil. Altsaa, Skifteretten kan enten sige, at hun skal skifte med dem alle eller blot, at hun kan sidde i uskiftet Bo med de umyndige, men skal skifte med de myndige. Denne Ret har Skifteretten i 3 Maaneder. Man kunde spørge, til hvilke Betingelser Udøvelsen af denne Ret er knyttet? Man kan kun dertil sige, at den nævnte Bestemmelse kan Skifteretten tage, „naar dertil findes Grund“. Men Forholdet er det, at naar der ikke i de faktiske Omstændigheder foreligger noget særligt, som opfordrer til at forlange, at Enken skal holde Skifte, bliver hun siddende i uskiftet Bo. Nu kunde man sige, at Skifteretten burde ikke give en saadan Ret, medmindre det var begæret af rette vedkommende. Det tro vi ikke har praktisk Betydning. Vi tro, at det i det praktiske Liv vil forme sig saaledes, at naar der paa det Tidspunkt, da Dødsfaldet finder Sted, ikke findes enten myndige Børn eller nære Slægninge, som uden Hensyn til, om Børnene ere myndige eller umyndige, sige, at det ikke er rigtigt, at den Enke hensidder i uskiftet Bo, vil Følgen utvivlsomt blive, at Skifteretten ikke foretager sig noget, og efter de 3 Maaneder er hendes Ret til at blive siddende i uskiftet Bo fastslaaet. Men paa den anden Side, hvis der er saadanne Forhold, at enten de myndige Børn selv eller den nærmeste Familie mener, at det er ubilligt og uheldigt, at hun sidder i uskiftet Bo, have de Tid og Lejlighed til at komme frem for Skifteretten og gøre deres Synspunkter gældende, og saa kan den, naar den finder Anledning dertil, give dem Medhold og bestemme, at Skifte skal finde Sted.

Nu kunde maaske en og anden spørge: Ja, men naar de Herrer nu gaa saa vidt i Deres Indrømmelser overfor det andet Ting, som der her er Tale om, naar De give baade Manden og Skifteretten Adgang til at forlange, at Konen skal skifte, er der saa egentlig vundet noget væsentligt ved at sætte denne Bestemmelse i Stedet for de nugældende Regler? Dertil vil jeg svare: Ja, der er vundet noget væsentligt, der er vundet netop det, som vi toge Sigte paa. Thi det, vi toge Sigte paa, var jo egentlig ikke saa meget at forandre de bestaaende faktiske Forhold, thi i de Tilfælde, hvor en Mand dør og efterlader Enke og umyndige Børn, er det faktiske Forhold det, at hun kommer til at sidde i uskiftet Bo, fordi det er fast Praksis det hele Land over, at naar der ikke er ganske særlige Omstændigheder til Stede, faar hun Tilladelsen. Men det, vi have villet opnaa ved Lovforslaget, er at spare hende for

den Ulejlighed og de Udgifter, det koster at faa denne Tilladelse. Derom siges det i det andet Ting, at der ikke er saadanne Udgifter. Men det er efter vor Erfaring ikke rigtigt. Der skal jo skaffes Oplysning om, at hun er en huslig og forstandig Kvinde; hvis der er myndige Børn, skal der skaffes udtrykkelig Erklæring fra dem; der skal skrives, kort sagt, og alt juridisk Skriveri koster Penge, og det maa Enken betale. Det er maaske ikke saa forfærdelig meget, men i smaa Forhold kan det være en generende Udgift, og efter vor Mening er den overflødig. Det er den ene Side af Sagen. Den anden Side af Sagen er Hensynet til de myndige Børn. I økonomisk mere velstillede Familier og navnlig i Hovedstaden er det vist fast Praksis, at Manden i Testamente tillægger sin eventuelle Enke Ret til at hensidde i uskiftet Bo med myndige og umyndige Børn, ligesom han ogsaa ved Testamente plejer at tillægge hende Ret til at arve det hele Bo, for saa vidt han ved Døden skulde efterlade sig Enke, men ikke Livsarvinger. Det skal være store Masser af Testamenter, der paa den Maade hober op, og som kun have det Indhold: Min Enke skal sidde i uskiftet Bo med vore Børn. Altsaa, denne Tilstand indtræder ogsaa nu i mange Tilfælde. Men for at den skal indtræde, skal der skrives et Testamente, og det koster Ulejlighed og Penge. Det ville vi spare vedkommende for. Desuden kan det, navnlig i de bredere Lag, ske, at der meget godt var Anledning til at træffe en saadan testamentarisk Bestemmelse, men den ikke bliver truffen, fordi de vedkommende ikke ere tilstrækkelig retskyndige, og derved kan der fremkomme Ulemper. Det forekommer mig, at ved at vende Forholdene om og sige: Lovregelen er den, at Enken skal sidde i uskiftet Bo, og Undtagelsen er, at det kan bestemmes enten ved Testamente eller af Skifteretten, at der skal holdes Skifte, — ved at vende det saadan om, gøre vi de paagældende Personer en Tjeneste. Vi fastsætte det som en Regel, der efter vor Mening er det almindelige og bør være Regelen, og gøre det til en Undtagelse, der bør være en Undtagelse.

Men for øvrigt er der ogsaa en mere reel Forandring imellem det her foreslaaede og den bestaaende Regel. Det er med Hensyn til de myndige Børns Stilling. Efter den bestaaende Regel kunne disse til enhver Tid komme, hvis de ikke udtrykkelig have givet Afkald paa det, og forlange af Moderen, at der skal holdes Skifte. Og hvis en Datter gifter sig, kan Svigersønnen